

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 2. rujna 2015. [\[Multimedia\]](#)

Snaga obiteljske ljubavi

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ovoj posljednjoj u nizu naših kateheza o obitelji, otvaramo pogled na način na koji ona ostvaruje zadaću komuniciranja vjere, prenošenja vjere, bilo iznutra bilo izvana.

U prvom trenutku, mogu nam pasti na um neke rečenice iz Evanđelja u kojima kao da se suprotstavlja obiteljske veze i nasljedovanje Isusa. Primjerice, one snažne riječi koji svi znamo i što smo ih slušali: "Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan. Tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan. Tko ne uzme svoga križa i ne pođe za mnom, nije mene dostojan" (Mt 10, 37-38).

Isus, naravno, ne želi time poništiti četvrtu zapovijed, koja je prva velika zapovijed prema ljudima. Prve tri su vezane uz Boga, ova se pak tiče odnosa prema ljudima. Ne smijemo isto tako misliti da Gospodin, nakon što je učinio svoje prvo veliko čudo na svadbi u Kani, nakon što je posvetio ženidbenu vezu između muškarca i žene, nakon što je vratio sinove i kćeri obiteljskom životu, traži od nas da budemo neosjetljivi na te veze! To objašnjenje ne stoji. Naprotiv, kada Isus kaže da je vjera u Boga na prvome mjestu, ne nalazi značajnije usporedbe od obiteljskih čuvstava. A, s druge strane, iste te obiteljske veze, u iskustvu vjere i Božje ljubavi, bivaju preobražene, "ispunjene" većim smislom i postaju tako kadri nadići same sebe, da bi nastalo šire očinstvo i majčinstvo i da bi se prihvatilo kao braću i sestre i one koji su na margini svake veze. Jednoga dana, onima koji mu dojavite da su vani njegova majka i njegova braća koji ga traže, Isus je odgovorio, upućujući svoje učenike: "Evo majke moje, evo braće moje! Tko god vrši volju Božju, on mi je brat i sestra i majka" (Mk 3, 34-35).

Mudrost čuvstava koja se ne kupuju niti prodaju je najbolji miraz obiteljskog genija. Upravo se u obitelji učimo rasti u onom ozračju mudrosti čuvstava. Njihova se "gramatika" tu svladava, u protivnom se vrlo teško uči. I upravo je to jezik kojim se Bog daje svima spoznati.

Poziv da se obiteljske veze smjesti u područje poslušnosti vjere i saveza s Gospodinom ne umrtvljuje ih; naprotiv, štiti ih, oslobađa ih spona egoizma, čuva ih od propadanja, spašava ih za

život kojem nema kraja. Prožimanje ljudskih odnosa obiteljskim duhom je blagoslov za narode: to vraća nadu na zemlju. Kada se obiteljska čuvstva pretvore u svjedočenje evanđelja, ona postaju kadra za nezamislive stvari, koje dovode u izravan doticaj s Božjim djelima, onim djelima koja Bog čini u povijesti, poput onih koje je Isus činio za muškarce, žene i djecu koju je susretao. Osmijeh koji čudesno izbavlja iz očaja napušteno dijete, koje ponovno počinje živjeti, objašnjava nam Božje djelovanje u svijetu bolje od bezbroj teoloških rasprava. Samo jedan muškarac i samo jedna žena, koji su kadri riskirati i žrtvovati se za tuđe dijete, a ne samo za vlastito, objašnjavaju nam što sve može ljubav koju mnogi znanstvenici više ne razumiju. A tamo gdje su ta obiteljska čuvstva, ondje se javljaju one geste od srca koje nam govore snažnije od riječi. Gesta ljubavi... To nas potiče na razmišljanje.

Obitelj koja odgovara na Isusov poziv predaje upravljanje svijetom savezu muškarca i žene s Bogom. Pomislite na produblјivanje toga svjedočanstva danas. Zamislimo da se kormilo povijesti (društva, gospodarstva, politike) – konačno! – preda savezu muškarca i žene, da njima upravljaju pogleda upravljena na naraštaj koji dolazi. Teme zemlje i doma, gospodarstva i rada, zvučale bi sasvim različito.

Ako glavnu ulogu – polazeći od Crkve – iznova damo obitelji koja sluša Božju riječ i provodi je, postat ćemo poput dobrog vina sa svadbe u Kani, uzdići ćemo se poput Božjeg kvasca!

Savez obitelji s Bogom pozvan je danas suprotstaviti se posvemašnjoj pustoši suvremenog svijeta. Ali u našim gradovima je zavladała pustoš zato što u njima nema ljubavi, nema osmijeha. Toliko je zabave, toliko toga za razonodu, za smijeh, ali nema ljubavi. Osmijeh jedne obitelji je kadar pobijediti tu pustoš koja vlada u našim gradovima. A to je pobjeda obiteljske ljubavi. Nijedno ekonomsko i političko inženjerstvo ne može zamijeniti taj doprinos obitelji. Projekt Babilon gradi nebodere bez života. Duh Božji, naprotiv, daje da procvjeta pustinja (usp. Iz 32, 15). Moramo izaći iz tornjeva i elitnih blindiranih soba i ponovno poći u domove i na otvorene prostore na kojima žive mnoštva, otvorena obiteljskoj ljubavi.

Zajedništvo karizmâ – darovanih sakramentu ženidbe i udijeljenih posvećivanju za Božje kraljevstvo – želi pretvoriti Crkvu u obiteljsko mjesto za susret s Bogom. Kročimo naprijed tim putom, ne gubimo nadu. Gdje je obitelj u kojoj vlada ljubav, ta obitelj je kadra unijeti toplinu u srca čitavoga grada svojim svjedočenjem ljubavi.

Molite za mene, molimo jedni za druge, da postanemo kadri prepoznati i poduprijeti Božje pohode. Duh će donijeti radosni metež u kršćanske obitelji, a ljudski grad će izaći iz svog očaja!

Apel

Ovih se dana također na Dalekom istoku obilježava završetak II. svjetskog rata. Ponavljam svoju žarku molitvu Gospodinu svih ljudi da, po zagovoru Djevice Marije, današnji svijet ne doživi užase

i strašne patnje sličnih tragedija – ali ih doživljava! – To je također stalna čežnja narodâ, napose onih koji su žrtve raznih krvavih sukoba koji su u tijeku. Progonjene manjine, progonjeni kršćani, ludilo razaranja, a zatim oni koji proizvode i trguju oružjem, okrvavljenim oružjem, oružjem natopljenim krvlju mnogih nevinih. Nikada više rata! To je usrdni vapaj koji se iz naših srca i srca mnogih muškaraca i žena dobre volje uzdiže Knezu mira.